

This entry is part 11 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, intelligence a bohatství - co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

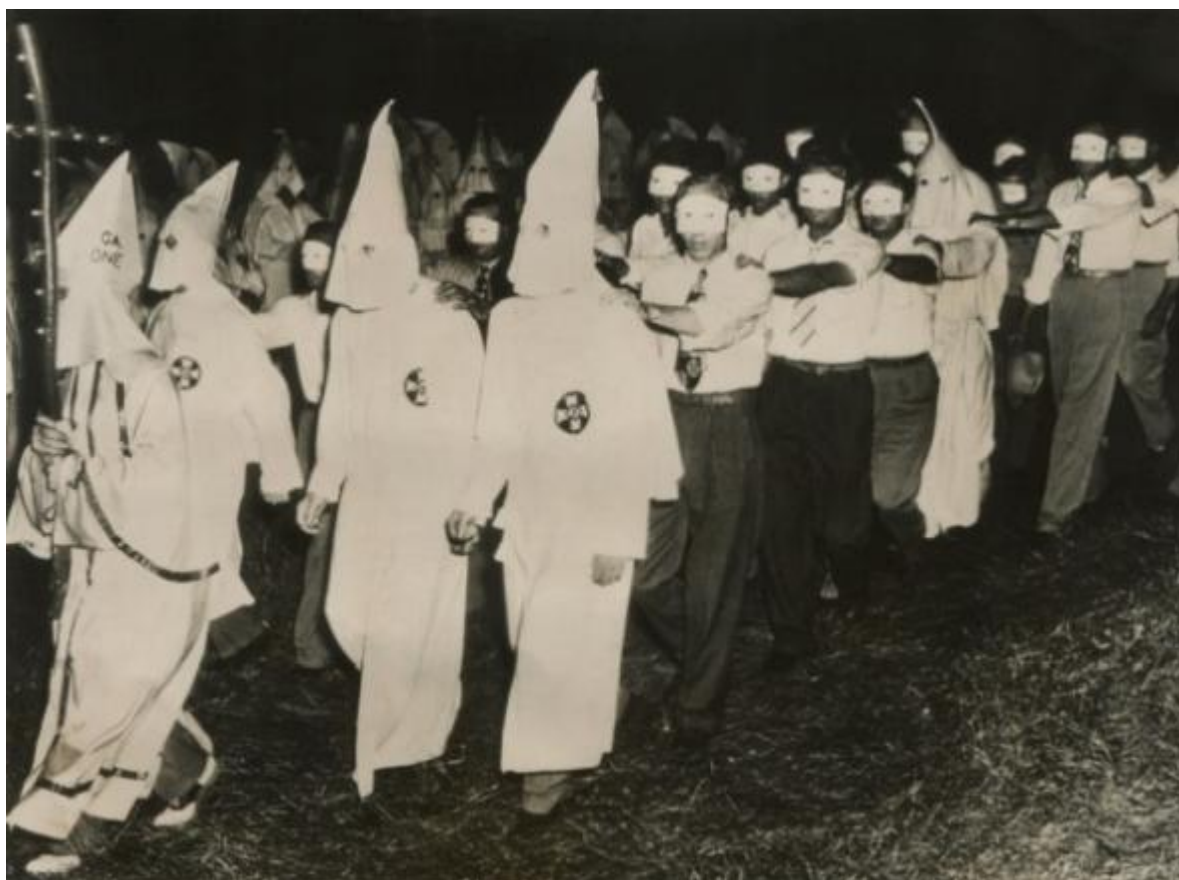
Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Autor: Ron Unz

Jen stěží mohla být nějaká americká politická organizace během posledních několika desetiletí terčem většího množství negativní publicity celostátních zpravodajských i zábavních médií než Ku Klux Klan (KKK). Tak například i bělošského aktivistu Davida Dukea, který skupinu opustil před více než 35 lety, média dodnes označují za jednoho z bývalých vůdců KKK, a také díky tomu se k Dukeovu vyjádření podpory prezidentské kampani Donalda Trumpa přistupovalo jako k události celostátního dosahu a významu.

Tuto masívní pozornost lze prokázat i objektivnějšími metodami. Při vyhledávání dotazu „KKK“ v Googlu získáte přes 72 milionů výsledků, výrazně více než u hesla „komunista,“ „komunisté“ a více než dvojnásobek výsledků než při vyhledávání „komunismu.“ Takováto pozornost se jeví poněkud přehnaně: po velkou část 20. století ovládal komunismus asi třetinu světa a z toho plynoucí politický konflikt opakovaně hrozil přerůst v termonukleární globální válku. Ještě dnes dle vlastních slov a názvu komunistická strana vládne Číně s 1,4 miliardou obyvatel, která v některých hospodářských ukazatelích předstihla USA a stala se největší světovou ekonomikou. Na druhé straně je to už skoro sto let, co měl Ku-klux-klan během svých slavných dní na americkém Středozápadě ve 20. letech minulého století výraznější politický vliv.

A pokud se blíže zaměříme na krvavou stopu obou hnutí, nerovnováha se dále zvýrazní. Podle autorů slavné **Černé knihy komunismu** z roku 1991 se v průběhu 20. století komunistickým režimům „podařilo“ během mírových let zabít asi 100 milionů lidí. Přestože mnozí označují toto číslo za výrazně zveličené, skutečný počet mrtvých nepochybně dosahuje několika desítek milionů, když jen na následky hladomorů při Maově katastrofálním Velkém skoku vpřed v letech 1959-1961 zemřelo i podle střízlivých odhadů přinejmenším 35 milionů Číňanů.

Obětí neblaze proslulého KKK je ve srovnání s těmito jatky o poznání méně. Heslo na **Wikipedii** o KKK pokrývá dvakrát delší období, než trvaly komunistické režimy a jeho autoři se o retuš prohršeků této násilné organizace rozhodně nepokoušeli, přesto však udávají jen podle jmen seřazených 15 obětí vražd z 50. a 60. let 20. století, kdy moderní Klan dosáhl vrcholu své oblíbenosti. Propast mezi 15 a dost možná více než 70 miliony mrtvými se jeví dosti široká.

Nejen že KKK naprosto bledne v porovnání se Stalinem a jeho působivým účtem, ale během oněch dvou dekád s nejtemnější pověstí se stovkám či tisícům ozbrojených klansmanů dá připsat na vrub méně mrtvol, než kolik jich dnes často skončí s kulkami v těle v chicagských márnících za jediný prodloužený víkend, nemluvě pak o řadách hrobů, zaplněných oběťmi zpola zapomenutých sotva zletilých sériových vrahů během jejich krátkého krvavého běsnění. Před deseti lety například student Virginijské polytechniky Seung-Hui Cho během několika hodin povraždil 33 lidí. Dnes by si však jeho jméno dokázal vybavit jen málokdo. K poslední z oněch neblahých 15 rasových vražd KKK došlo před celým půlstoletím.

Značný nepoměr mezi mediální pozorností a skutečnou aktivitou je tedy nepopíratelný.

Samozřejmě se i tato kritika dá vcelku podstatným způsobem zmírnit: komunismus se v Americe nikdy ve své tvrdé formě neobjevil, zatímco základní ideologické kameny naší soudobé kultury považují rasistické vraždy páchané organizovanou skupinou za zvláště zavrženíhodný zločin, zejména mají-li za cíl vyvolat teror. Naopak přestupky šílenců útočících na své spolužáky nebo urovnávání obchodních záležitostí drogových překupníků jsou provinění podstatně všednějšího charakteru. V souladu s platnými zásadami současné viktimologie se tedy obří pozornost věnovaná 15 obětem KKK během víc než dvou desetiletí od roku 1950 jeví přece jen o něco ospravedlnitelněji.

Ameriku navíc odedávna fascinují vraždy, k nimž dochází během delší doby (měsíců i let), zvláště pokud se v nich pak objevuje nějaký neobvyklý prvek, a na přízviska něčím zvláštních sériových vrahů si lidé nezdědka pamatují ještě desítky let po jejich zločinech. Do této kategorie spadá například Richard Ramirez, losangeleský Night Stalker, satanista s přinejmenším čtrnácti oběťmi v okolí Los Angeles v roce 1985. A kdo by mohl zapomenout na Kanibala z Milwaukee Jeffreyho Dahmera, který za svou dvanáct let trvající dráhu zločinu a zla zavraždil a snědl sedmáct mladíků? Neobvyklé okolnosti či motivace těchto činů tedy snadno vykompenzují relativně „všední“ součty, a to je nepochybně jeden z dílků vysvětlení nemístného množství pozornosti, jíž se dostává dosti krátkému seznamu skutečných obětí KKK.

Za krajní příklad převahy „kvality“ před kvantitou vražd nám může posloužit slavný **Zodiac Killer**, který na přelomu 60. a 70. let terorizoval severní Kalifornii a nikdy nebyl dopaden. Přestože dost možná neměl na svědomí víc než pět skutečných obětí, senzační rozměr případu přímo inspiroval několik filmů, tucty knih a motiv sériového vraha posílajícího výsměšné dopisy do novin se opakovaně objevuje v mnoha filmových a televizních zápletkách. Ze svého dětství v jižní Kalifornii si rozhodně vybavuji spojení „Zodiac Killer.“

Jiné dlouhé krvavé epizodě v téže době i místě se ovšem dostalo pozornosti pozoruhodně tlumené. Když jsem před několika lety poprvé narazil na zmínku o tzv. „vraždách Zebra,“ bylo to pro mě úplně nové slovní spojení a kvůli podobnému jménu i oblasti působení jsem se zprvu domníval, že jde o alternativní označení pro činy vraha Zodiaca. I přes zeměpisný a chronologický přesah obou záležitostí však byly vraždy Zebra něčím zcela odlišným a s ohledem na výbušné podrobnosti případu je takřka dokonalá absence pozdějšího zájmu médií skutečně velice podivuhodná.

Při zkoumání vražd **Zebra** může být svým způsobem výhodou, že existuje pouze jediný podrobnější a do jisté míry dobový popis. Má zvědavost před pár lety zvítězila a já si na Amazonu tuto knížku konečně objednal. Zebra v roce 1979 vydal oceňovaný spisovatel o zločinu Clark Howard, který pečlivě čerpal z novinových archivů, soudních svědectví i osobních rozhovorů. Vyčerpávajícím způsobem sestavené dílo má přes 400 stran.

Příběh vražd Zebra zní skoro jako z filmové zápletky, přestože o nich žádný film nenatočili.

Organizace Nation of Islam – tak zvaní „Černošští muslimové“ – dlouhá léta hlásají, že běloši jsou „dáblové,“ výsledek šlechtitelských experimentů šíleného vědce, a že zabití těchto „dáblů“ je projevem zbožnosti. Někdy v průběhu roku 1972 se jistá část přívrženců této sekty rozhodla převést náboženské dogma ve skutečnost a začala s organizovaným vražedným řáděním s cílem náhodně usmrtit co nejvíc bělošských mužů, žen i dětí. K útokům docházelo po celé Kalifornii, soustředily se však hlavně v San Franciscu a okolí. Jedním z udávaných motivů bylo i vyděsit místní bílé obyvatelstvo natolik, aby z oblasti odešlo a ta se tím pádem stala černochoy ovládanou metropolí.

Černošští útočníci obvykle vraždili sami nebo ve dvojicích, když si za tmy na ulicích nejčastěji vybírali jakoukoliv na první pohled zranitelnou oběť. Vraždili střelnými i sečnými zbraněmi, případně mačetami. Někdy své oběti unášeli do úkrytů, kde se na trýznění a vraždění podílela celá skupina. Jejich těla následně rozřezávali a zbavovali se jich.

Z pozdějších výpovědí před soudy vyplývá, že každý černošský vyznavač musel zabít celkem devět bělochů, aby mu byl udělen vytoužený titul „Anděl smrti“ a právo nechat vystavit svou fotku ve společenských místnostech černošských muslimů. Za zabití bělošských žen a dětí se kvůli jejich vyšší psychologické obtížnosti uděloval zhruba dvojnásobný počet bodů. Podle zpráv o tomto konkrétním typu vražd – slušně oblečení černoši, náhodně na ulici napadající bělochy – policejní vyšetřovatelé dospěli k součtu asi 70 mrtvých napříč Kalifornií. Howard sám ovšem na základě podrobného vyšetřování dospěl k závěru, že jich mohlo být až 270.

K vraždám docházelo téměř půl roku, a jakmile si veřejnost a noviny uvědomily závažnost situace, sevřela San Francisco hrůza, zatímco se strážci zákona i úředníci ze všech sil snažili přijít případu na kloub. Čas od času se oběťmi stávali i lidé s politickými konexemi: budoucí starosta Art Agnos jen taktak přežil náhodné postřelení. V projevu hlubokého zoufalství se ultraliberální starosta Joseph Alioto rozhodl zavést hlídky, které náhodně zastavovaly a prohledávaly kolemjdoucí, a které přistupovaly ke všem dospělým černochoům ve městě jako k potenciálním vrahům. Nakonec se s pomocí informátorů podařilo zatknout osm podezřelých, čtyři z nich byli usvědčeni a odsouzeni na doživotí a útoky ustaly. Přesto však případ zanechává hořkou pachůť, protože se lze důvodně domnívat, že většinu pachatelů se nepodařilo ani dopadnout, natož pak usvědčit.

Knihu Zebra je možné koupit na Amazonu za pouhé čtyři dolary včetně dopravy, najít ji můžete i v digitální podobě na webu Archive.org ([PDF](#) a [různé další formáty](#) /česky kniha vyšla u **Kontingent Press** v roce 2009, pozn. DP/) Pokud ale nemáte na dlouhé čtení chuť nebo čas, výrazně zestručněné shrnutí celé kauzy najdete v článku „Vzpomínáme na vraždy Zebra“ konzervativního autora Jamese Lubinskase z roku 2001. Jeho popis se pevně drží faktů z knihy. S **krátkou retrospektivou** přišel v roce 2002 během řádění washingtonského odstřelovače i list *San Francisco Chronicle*. Na internetu pak vytrvalí zájemci naleznou také hrstku stránek, které se zabývají případem a znovu publikují některé novinové články, včetně zpravodajství o vraždách Zebra v jiných městech.

Událost samotná se však z povědomí veřejnosti v podstatě vytratila. Když známý spisovatel David Talbot roku 2012 vydal svou *Season of the Witch* o dané epoše dějin San Francisca,

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

v níž se zmínil i o vraždách Zebra, někteří dobře informovaní dlouholetí obyvatelé města se nechali slyšet, že o celém případě slyší vůbec poprvé. A skutečně: kvůli neexistenci mediálního pokrytí či oficiálního následného vyšetřování se musel řadový liberál Talbot pro informace dokumentující vlnu vražd vydat na neznámý blog bělošských rasových aktivistů věnovaný případu vražd Zebra.

Nejen že jsou vraždy Zebra největším případem rasově motivovaných vražd v moderních amerických dějinách, ale počtem obětí zřejmě převyšují součet všech podobných příkladů za posledních skoro sto let naší historie. Proto působí takřka naprosté mediální embargo pozoruhodně orwellovsky a hluboce znepokojivě. Před rozvojem internetu bych se já ani nikdo jiný s tímto významným kusem dějin nesetkal, a domnívám se, že i kdyby nám v té době někdo skutečná fakta předložil, mávli bychom nad nimi rukou coby blouzněním šílence.

Velmi naivně jsme se totiž domnívali, že naše média přiměřeně přesně popisují minulé i současné dění v našem světě, namísto toho se nám ale až příliš často dostávalo ohromně pokřiveného obrazu z groteskního zrcadlového bludiště, v němž se malé jeví obřím a obrovské titěrným. Obrysy historické reality lze natahovat a ohýbat takřka k nerozeznání až do stavu, kdy některé důležité prvky úplně zmizí ze záznamů a další se z ničeho zhmotňují. Že média vytvářejí naši realitu, jsem si sice uvědomoval, při pohledu na takto do očí bijící vynechávky a překrucování si však musíme připustit, že výsledný produkt často bývá z větší části fikcí. Naše oficiální chápání historie se mělo ve zvyku vysmívat se absurdní sovětské propagandě z doby stalinských čistek nebo ukrajinského hladomoru, ale naše vlastní mediální orgány svým vlastním způsobem nezřídka působí podobně nepoctivě a směšně. Před masovým rozvojem internetu si většina z nás jen obtížně dokázala uvědomit nesmírný rozsah tohoto problému.

Jen před pár týdny se zjistilo, že několik černochoů na Floridě uneslo pohlednou bílou teenagerku, v zajetí ji několik dní skupinově znásilňovali a nakonec zavraždili, aby se zbavili jejího těla tak, že jej předhodili aligátorům. Zmínku o tomto odporném činu jsem nenašel v žádných větších celostátních novinách, zatímco *The New York Times* čtenáře podrobně informoval, že Hollywood plánuje natáčení hned tří různých velkorozpočtových filmů o neblaze proslulé vraždě Emetta Tilla z před 60 let. Zamlčováním jistých událostí a silným zdůrazňováním ostatních dokáže náš mediální aparát vytvořit libovolný obraz světa – a až donedávna si tuto jeho schopnost v podstatě nikdo ani neuvědomoval.

V posledních letech nabývá v našem politickém diskurzu vlivu hnutí Black Lives Matter (BLM) a jeho protesty vyvolaly zásadní změny v přístupu a chování policie, které se podle některých kritiků podílejí na výrazném a neočekávaném vzestupu počtu vražd v některých silně černošských velkoměstech. Mnoho sporných incidentů, které daly hnutí vzniknout, však podle všeho bylo více méně médii vylhanými událostmi, což rychle odhalí i velice zběžné vyhledání nefiltrovaných informací na internetu, mimo dosah nepoctivých hlídačů toku informací z masmédií.

Tak byl zdá se Trayvon Martin obyčejný nezletilý grázl a jeho protějšek George Zimmerman zase napůl hispánský Mirek Dušín, jehož největším zločinem byla snaha o sebeobranu za

situace, kdy mu uprostřed noci v jeho čtvrti hrozilo ubití k smrti. Podobně i proslavený Michael Brown z města Ferguson byl skoro dvoumetrový otrlý zločinec, který jednou v noci **nenuceně vyloupil večerku**, jen aby následně bez vyprovokování napadnul policistu, když se ho strážce zákona po činu pokoušel zastavit a vyslechnout.

Tyto i další s organizací BLM spojené incidenty by jen sotva mohly vyprovokovat masové veřejné rozhořčení, ať už mezi černochoy nebo kýmkoliv jiným, kdyby z nich naše nepoctivá média úspěšně neudělala něco úplně jiného, než byly, a tak úspěšně nerozdmýchala vášně u nevědomých a důvěřivých. Dokonce i přední mediální osobnosti samy se **někdy nevěřícně pozastavovaly** nad naprostou neúctou k faktům. Vůbec nepochybuji, že se ve 30. letech sovětské Pravdě podařilo vybičovat mezi obyčejnými Rusy skutečné rozhořčení, když si vymýšlela všechny odporné zločiny a hanebné zrady údajně páchané trockistickými vlastizrádcí a další politickými úchylkáři.

Ve skutečnosti se totiž drtivé většiny rasově motivovaných násilných útoků v Americe každoročně **dopouštějí černoši**, zpravidla proti bělochům, ale také proti Asiatům nebo Hispáncům. Média je ovšem s železnou pravidelností ignorují a televizní hlasatelé i politici se s viditelným zoufalstvím snaží zvýraznit všechny výjimky z tohoto pravidla, i kdyby měli pro tuto jehlu prohledat ne kupku, ale klidně celý stoh sena. Před několika lety jsem upozornil, že statistická korelace – platná napříč velkými americkými městy – mezi vysokým podílem černošského obyvatelstva a mírou závažné trestné činnosti patří k vůbec nejvyšším v celém poli společenských věd, což silně naznačuje, že **městský zločin je v zásadě černošský fenomén**. Pokud by si lidé utvářeli názory v první řadě z mainstreamových médií, tuto důležitou skutečnost by si zřejmě nikdy neuvědomili. V předinternetové době se proti oficiálním dezinformacím daly postavit jedině klepy a různé zvěsti.

Systematická a očividná nepoctivost, příliš obří a dlouhodobá, mívá logické následky. V celé řadě oblastí - rozhodně pak v rasových otázkách - se americká média rychle blíží bodu jakési negativní důvěryhodnosti, kdy stále více lidí předpokládá, že skutečnost bude přesným opakem toho, co tvrdí média.

Nejedná se o ostatně o nic bezprecedentního. V 70. letech jsem četl fascinující popis maoistické Číny z pera Edgara Snowa. Mazaný rolník zde autorovi vysvětluje, jak z oficiálních zpráv snadno zjistit skutečná fakta: pokud v novinách spustí obří kampaň vychvalující naprostou bezpečnost čínských železnic, nevyhnutelně muselo v poslední době dojít ke strašnému železničnímu neštěstí. Američané se dost možná začínají učit řídit se podle stejných pravidel.

Pomozme si analogií z biologie. Když měkká tkáň utrpí vážné poranění, vytvoří se na její ochranu jizva a ve výsledku je nová pokožka odolnější než ta původní. A tak i dlouho po zahojení zůstává trvalá viditelná připomínka přehnané obranné reakce. Mediální narativy usilující o zamaskování nepohodlných skutečností jako by se také ubíraly touto cestou přehnané reakce, když vytvářejí převrácenou realitu, jež se může stát užitečným vodítkem na cestě k utajované pravdě.

Loni jsem například otiskl **článek** zabývající se rozsáhlými důkazy, že John McCain zřejmě byl za války ve Vietnamu neblaze proslulým kolaborantem. Podvodné úsilí skrýt či omluvit skutečnost jeho zrady však časem začlo žít vlastním životem a postupně narůstalo do nebývalých rozměrů, až se z něj v očích národa stal jeden z nejvlastenečtějších amerických válečných hrdinů.

Nebo si vezměme výše zmíněný fascinující historický případ **Emmetta Tilla**, jehož vražda z roku 1955 se stala archetypálním případem nevinného mladého černocha, zlynčovaného krvelačnými jižanskými bělochy, a možná i zčásti inspirovala školní klasiku Harper Leeové *Jako zabít ptáčka*. Tillově vraždě se dostalo nebývalého zájmu médií, která bez výjimky popisovala, jak čtrnáctileté černošské dítě, aniž se dopustilo ničeho horšího než poněkud hrubé a provokativní poznámky k mladé ženě bílého obchodníka („obdivné hvízdnutí“), bylo uneseno a brutálně zavražděno. Paradoxně až dlouho poté se však objevila informace, že Tillův otec, násilník a zločinec, byl popraven za sérii vražd a znásilnění a že i sám Till, na svůj věk veliký, svalnatý pětasedmdesátikilový mladík, se už dopustil násilných incidentů. O tom jsem i já sám až donedávna vůbec nevěděl.

Když zjistíme, že média nestydatě skrývala jisté potenciálně významné detaily, přirozeně si můžeme klást otázku, co dalšího se jim v oné předinternetové éře podařilo natrvalo skrýt. Někdy se sám ptám, zda Tillovo provinění nebylo závažnějšího charakteru, než pouhé nevinné „obdivné hvízdnutí“, dost i možná i nějakou formou sexuálního napadení, a jeho zabití tím pádem nebylo právě oním aktem drsné spravedlnosti, která v zaostalejších venkovských společenstvích v oné době nebyla nijak výjimečná. V tomto hypotetickém scénáři by se manžel oběti nepochybně ze všech sil snažil skrýt před sousedy strašnou pohanu napadení, kterou jeho žena utrpěla. Možná se tato znepokojivá spekulace nezakládá na pravdě, ale s ohledem na odhalený systematický klam ji nemohu jen tak odložit coby zcela neopodstatněnou. V předinternetové době by se Trayvon Martin a Michael Brown snadno mohli povznést k Tillovi do pantheonu tragicky zavražděných mladých mučedníků.

Dlouhá historie dechberoucí mediální nepoctivosti může mít širší a pro mnohé znepokojivé následky. Veřejně učiněné Trumpovy poznámky často znějí neinformovaně nebo dokonce směšně a bez sebemenších pochyb žádný prezidentský kandidát za posledních sto let nečelil tak jednostrannému a silně nepřátelskému chování médií. Od reality odtržení příslušníci čtvrtého stavu však se zděšením sledují, jak malý vliv jejich nekonečné útoky a odsudky na veřejné mínění měly, když Trump nedávno znovu získal vedení v několika průzkumech veřejného mínění před volbami. **Novináři si každopádně musejí uvědomovat, že po desetiletích lží se jejich důvěryhodnost v řadě citlivých témat limitně blíží nule a vysoké procento voličů jednoduše ignoruje všechno, co o Trumpovi říká „prolhaný tisk.“**

Jakmile jednou Američané dospějí k závěru, že naše údajně objektivní média fakticky slouží jako nástroj lživé propagandy, proč by měly mít prohlášení předních představitelů mediální třídy větší váhu než sarkastické tweety rozzlobeného anonymního bloggera? Vinu za to, že je veřejnost přestala přijímat, totiž nesou na svých bedrech právě ti, kteří dopustili naprostou devaluaci novinářské integrity – sami novináři.

Úvaha Rona Unze American Pravda: The KKK and Mass Racial Killings vyšla na stránkách Unz Review 19. září 2016.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1David Irving a jeho fascinující historiografie >>